

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Ἀύσεως

Ἡ Ὁσία Ραδεγονδία Βασίλισσα τῶν Φράγκων † 13η Αὐγούστου 587

Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Βερθάρου, ἑνὸς ἐκ τῶν τριῶν Ἡγεμόνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διαμοιράσθηκε τὸ Βασίλειο τῆς Θουριγγίας, ἡ Ὁσία Ραδεγονδία (Radegundis) ἐγεννήθη τὸ 518 στὴν Ἐρφούρτη.

Μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ πατέρα της, ἡ ὁποία συνέβη ὅταν ἦτο μόλις τριῶν ἐτῶν, καὶ ἐξαιτίας τῆς κατοχῆς τοῦ Βασιλείου ἀπὸ τὸν θεῖο της Ἑρμενεφρέδο, ἡ Ραδεγονδία ἐμεγάλωσε στὴν Αὐλὴ τοῦ τελευταίου.

Οἱ Φράγκοι Βασιλεῖς Τιερρὺ καὶ Κλοταῖρος, υἱοὶ τοῦ Χλοδοβίκου, μετὰ ἀπὸ αἴτημα τοῦ Ἑρμενεφρέδου, προκειμένου νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐξέγερσι, τὴν ὁποίαν ἐτοίμαζε ὁ ἀδελφός του, εἰσέβαλαν στὴν Θουριγγία καὶ μαζὶ μὲ τὴν ὑπόλοιπη λεία ἐμοιράσθηκαν καὶ τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογένειας.

Ἡ νεαρὰ Ραδεγονδία, ἑνδεκα ἐτῶν τότε, ἔλαχε στὸν Κλοταῖρο, Βασιλέα τοῦ Σουασόν, διαβόητο γιὰ τὸν ἐκλυτο βίον του, ὁ ὁποῖος ἐσχεδίαζε νὰ τὴν ὑπαντρευθῇ μετὰ τὴν ὀλοκλήρωσι τῆς ἐκπαίδευσέως της.

Ἐπὶ δέκα ἔτη ἔλαβε ὑψηλὴ φιλολογικὴ μόρφωσι, σπάνια γιὰ τὴν ἐποχὴ της καὶ ἰδιαίτερα γιὰ μία γυναῖκα, στὴν βασιλικὴ

Ναός της Όσιας Ραδεγονδίας.
Άτις.

ἐπαυλι τοῦ Ἄτις στὸ Βερμαντουά, στὴν Πικαρδία (Βορειοδυτικὴ Γαλατία), χάρις στὴν φροντίδα τῆς συζύγου τοῦ Κλοταίρου Ἰνγονδίας.

Παιδί ἀκόμη, ζοῦσε βίο προσευχῆς καὶ εἶχε τὴν συνήθεια νὰ συγκεντρώνη ὅλα τὰ πτωχὰ παιδιά, νὰ βάζη νὰ τὰ πλένουν, νὰ τρῶνε στὸ τραπέζι τῆς, ὅπου τὰ διακονοῦσε καὶ κατοπιν νὰ τὰ ὀδηγῇ ἐν πομπῇ στὸν εὐκτήριο οἶκο, γιὰ προσευχή.

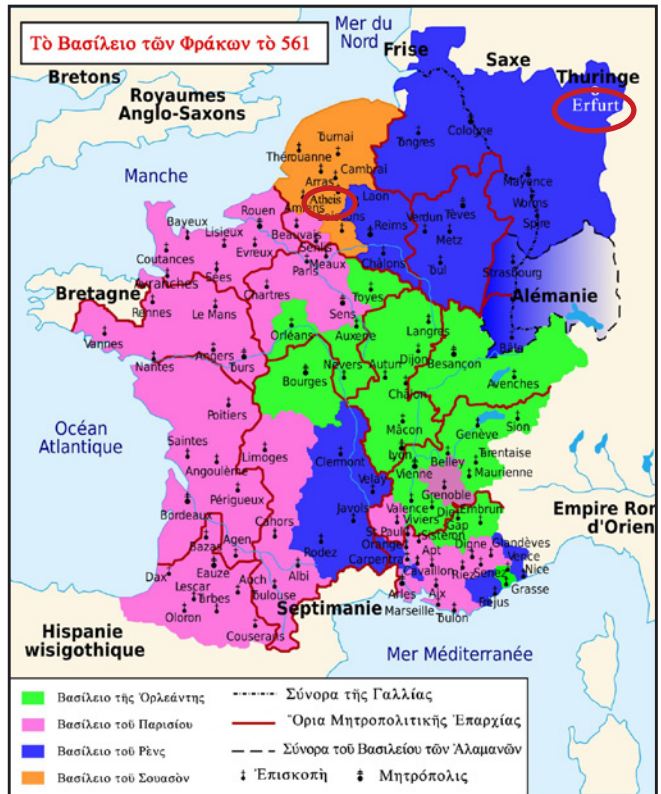
* * *

Τὸ 538 ἡ Ἰνγονδία ἀπέθανε. Τότε, ὁ Κλοταίρος ἐκάλεσε τὴν ὠραία αἰχμάλωτό του νὰ ἔλθῃ στὴν αὐλή του. Ἡ Ραδεγονδία πλήρης φόβου ἔφυγε νὰ λυτρωθῇ, ἀλλὰ σύντομα τὴν συνέλαβαν πάλι καὶ ὠδηγήθηκε πάραυτα στὸ Σουασόν, ὅπου ἐγινε ὁ γάμος τῆς τὸ 539.

Ἐποτάχθηκε στὴν θεία Πρόνοια καὶ ἐκτελοῦσε πλέον μὲ ἀφοσίωσι τὰ καθήκοντά τῆς ὡς σύζυγος καὶ Βασίλισσα, χωρὶς ὡστόσο νὰ ἀποχωρισθῇ τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν: «Μερὶς αὐτῆς ἦτο μᾶλλον ὁ Χριστὸς παρὰ ὁ ἀνθρώπινος γάμος», γράφει ὁ βιογράφος τῆς.

Ἀφιέρωνε τὸν περισσότερο χρόνο τῆς στὶς ἐλεημοσύνες, δίδουσα στὶς Ἐκκλησίες καὶ στὰ Μοναστήρια τὰ κοσμήματά τῆς καὶ μοιράζουσα τὰ ἐνδύματά τῆς σὲ ὄσους εἶχαν ἀνάγκη.

Ἐβλεπε πράγμα-

Ναοὶ τῆς Ὁσίας Ραδεγονδίας σὲ διάφορα μέρη τῆς Γαλλίας.

τι τὸν Χριστὸ στὸ πρόσωπο τῶν ζητιάνων, τῶν ὁποίων τὰ μέλη ἐνέδουε καὶ ἐθεωροῦσε ἀνώφελο γι' αὐτὴν κάθε ἀγαθό, τὸ ὁποῖο δὲν προσέφερε.

Στὴν ἔπαυλι τοῦ Ἄτις, τὴν ὁποία τῆς εἶχε παραχωρήσει ὁ Βασιλεύς, ἱδρύσε ἓνα νοσοκομεῖο, ὅπου ὑπηρετοῦσε ἢ ἴδια τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς δεινοπαθοῦντας.

Στὴν Αὐλή, κάτω ἀπὸ τὰ βασιλικά ἐνδύματά της φοροῦσε ἓναν τρίχινο σάκκο καὶ ὅταν ἐλάμβανε μέρος σὲ συμπόσια ἔβαζε νὰ τῆς σερβίρουν ἓνα πιάτο φάβα ἢ φακές, ἐνῶ μόλις ἐσήμαινε ἡ ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας εὑρίσκε μία πρόφασι γιὰ νὰ ἐγκαταλείψει τὸ τραπέζι.

Τὴν νύκτα ἄφηνε τὴν βασιλικὴ κλίνη γιὰ νὰ περάση πολλὲς ὥρες προσευχόμενη γονυπετῆς στὸν εὐκτήριο οἶκο αὐτῆς.

Μερικοὶ ἔλεγαν στὸν Βασιλέα: «Ἐσὺ Μοναχὴ ὑπαντρεύθηκες καὶ ὄχι Βασίλισσα!». **Ἐ**Κλοταῖρος ἐθύμωνε μὲ τὴν διαγωγὴ αὐτῆ καὶ ἐπέπληττε αὐστηρῶς τὴν σύζυγό του, ἀλλὰ ἐντυπωσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τῆς ἀγιότητός της προσπαθοῦσε κατόπιν νὰ ἐπανορθώση τὶς ἐπιθέσεις του μὲ δῶρα ἢ χαρίζων τὴν ζωὴ σὲ καταδικασμένους σὲ θάνατο, ὅταν ἐκείνη τοῦ ζητοῦσε αὐτό.

Ἐὅταν ὁ Βασιλεὺς ἀπουσίαζε, «ἡ Βασίλισσα ἦταν καθηλωμένη στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Ὁποίου ἐνιωθε τὴν παρουσία καὶ προσηύχετο μὲ ἀγαλλίασι ἐντροφῶσα σὲ μακρόχρονες νηστεῖες μετὰ δακρύων». **Ἐ**ὅταν ἐμάνθανε ὅτι περνοῦσε ἀπὸ τὸν τόπο κάποιος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἐπήγαινε στὸ κατάλυμά του μὲ μερικὲς ἀκόλουθές της καὶ περνοῦσε ἡμέρες ὀλόκληρες παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ τῆς ὁμιλῇ γιὰ τὸ πῶς φθάνει κανεὶς στὴν αἰώνια Ζωή.

* * *

Ἐὅταν ὁ ἀδελφὸς τῆς Βασιλίσσης ἐκτελέσθηκε κατ' ἐντολὴν τοῦ Κλοταίρου ἐξ αἰτίας τῆς ἀναμείξεώς του σὲ στασιαστικὸ κίνημα στὴν Θουριγγία (555), ἡ Ὁσία Ραδεγονδία ἐνίωσε μεγάλῃ θλίψει καὶ τῆς ἦταν ἀδύνατο πλέον νὰ συνεχίσῃ νὰ διάγῃ συζυγικὸ βίο μὲ τὸν φονέα τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ναὸς τῆς Ὁσίας
Ραδεγονδίας.
Σαίξ.

Ἀπέσπασε λοιπὸν τὴν συναίνεσι τοῦ Κλοταίρου γιὰ νὰ ἀφιερωθῆ ἐξ ὀλοκλήρου στὸν Θεό. Ἀπευθύνθηκε στὸν Ἅγιο Μεδάρδο († Μνήμη: 8ῆ Ἰουνίου), Ἐπίσκοπο τοῦ Νοβιομῶν (σημ. Νουαγιόν), ὁ ὁποῖος, ὅταν μετὰ τοὺς ἀρχικούς του ἐνδοιασμούς, ἠθέλησε νὰ τελέσῃ τὴν καθιέρωσί της, ἀπωθήθηκε ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο ἀπὸ ἔμπιστους εὐγενεῖς τοῦ Βασιλέως, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπιθυμοῦσαν τὴν μοναχικὴ κουρὰ τῆς Βασιλίσσης.

Ἐκεῖνη τότε κατέφυγε στὸ Σκευοφυλάκιο τῆς Ἐκκλησίας, ἐφόρεσε ἓνα μοναχικὸ ράσο καὶ ἐμφανιζομένη ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκόπου, τοῦ εἶπε: «Ἄν διστάσης νὰ μὲ καθιερώσης καὶ ἂν φοβηθῆς ἓναν ἄνθρωπο παρὰ τὸν Θεό, νὰ ξέρης, ποιμένα, ὅτι θὰ κληθῆς νὰ δώσης λόγο γιὰ τὴν ψυχὴ ἐνὸς μέλους τοῦ ποιμνίου σου».

Ὁ Ἅγιος Μεδάρδος τότε τὴν ἐχειροτόνησε Διακόνισσα. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐμοίρασε τὰ ὑπάρχοντά της, ἡ Ἁγία ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Τουρώνη, προκειμένου νὰ προσκυνήσῃ τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου († Μνήμη: 12ῆ Νοεμβρίου).

Ἐκεῖ ἵδρυσε ἓνα ἀνδρικό Μοναστήρι καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀποσύρθηκε στὴν ἔπαυλί της στὸ Σαίξ μὲ μία μικρὴ ὁμάδα ἀκολουθῶν αὐτῆς, οἱ ὁποῖες εἶχαν γίνει μαθήτριές της.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς χειροτονίας της ἕως τὸν θάνατό της ἡ Ραδεγονδία δὲν ἔτρωγε πλεόν τίποτα, παρὰ ὠμὰ λαχανικὰ καὶ φρούτα. Κατὰ τὴν Τεσσαρακοστὴ ἄλεθε μόνη της, κάθε τέσσερις ἡμέρες, μὲ μιὰ μυλόπετρα τοὺς σπόρους μὲ τοὺς ὁποῖους ἐτρέφετο, ἀφοῦ ἀφαιροῦσε τὶς προσφορὰς γιὰ τὰ γειτονικὰ ἱερά.

Μὲ πρᾶο πάντοτε φρόνημα, τόσο στὴν χαρὰ ὅσο καὶ στὶς ἀντιξοότητες, ἡ Βασίλισσα γινόταν διακόνισσα τῶν πάντων, ἰδιαίτε-

τέρως τῶν ἐπειτῶν καὶ τῶν δεινοπαθόντων, τοὺς ὁποῖους ἐδέχετο καθημερινῶς στὸ τραπέζι της καὶ τοὺς ἔνιπτε μὲ τὰ χέρια της.

Ὅταν ἐμφανίζοντο λεπροί, τοὺς ἐδέχετο παράμερα καὶ δίχως μάρτυρες, τοὺς ἔνιπτε τὸ πρόσωπο, τὸ ὁποῖο ἠσπάζετο μὲ ἀγάπη, ἐφρόντιζε τὰ πυῶδη ἔλκη τους καὶ τοὺς ξεπροβόδιζε μὲ δῶρα.

Ἐνῶ ἀκολουθοῦσε τὴν θεάρεστη αὐτὴ πολιτεία, μία ἡμέρα εἶδε σὲ ὄραμα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ νὰ τῆς λέει: «Ὡς τώρα ἔμενες στὰ

Ἐρείπια ἀπὸ τὴν
ἔπαυλη στὸ Σαίξ.

Μονή τῆς Θεοτόκου καὶ μετέπειτα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Πουατιέ.

γόνατά μου, στὸ ἐξῆς θὰ ἔχης τὴν θέσι σου στὴν καρδιά μου».

* * *

Ἔφθασε στὸ Σαίξ ἡ φήμη ὅτι ὁ Κλοταῖρος ἤρχετο νὰ πάρῃ πίσω τὴν σύζυγό του, ἡ Ραδεγονδία ἐδιπλασίασε τὶς νηστείες καὶ τὶς προσευχές της καὶ ἐζήτησε τὴν μεσολάβησι τοῦ ἐγκλείστου Ἰωάννου τοῦ Σινὸν († Μνήμη:

27ῆ Ἰουνίου), ὁ ὁποῖος τῆς διεμήνυσε, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπέτρεπε στὸν Βασιλέα νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του.

Ἀφοῦ πέρασε ὁ κίνδυνος αὐτός, ἡ Ἁγία ἀπεφάσισε νὰ ἰδρύσῃ ἓνα Μοναστήρι, τὸ ὁποῖο θὰ τὴν προεφύλασσε ἀπὸ κάθε νέα προσπάθεια τοῦ Βασιλέως καὶ θὰ ἐπέτρεπε μιὰ καλύτερη ὀργάνωσι, σύμφωνα μὲ τὶς παραδόσεις τῶν ἁγίων Πατέρων.

Ἔλαβε λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ συστήσῃ στὸ Πικτάβιο (Πουατιέ), ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Ἁγίου Ἰλαρίου († Μνήμη: 13ῆ Ἰανουαρίου). Ὁ Κλοταῖρος ἔδωσε τὴν συγκατάθεσί του καὶ μάλιστα ἀνέλαβε τὰ ἔξοδα τῆς ἀνεγέρσεως καὶ τῆς συντηρήσεως τῆς Ἀδελφότητος.

Τὸ ἴδρυμα ἀποπερατώθηκε συντόμως καὶ ἡ Ὁσία Ραδεγονδία ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ μὲ τὴν Ἀδελφότητά της, ἡ ὁποία στὸ τέλος τῆς ζωῆς της ἀριθμοῦσε διακόσιες περίπου Μοναχές, προερχόμενες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὶς ἐπιφανέστερες οἰκογένειες τοῦ Βασιλείου.

Κτητόρισα, πνευματικὴ μητέρα καὶ ὑπόδειγμα ἀρετῆς γιὰ τὴν Ἀδελφότητα, ἡ Ραδεγονδία ἀρνήθηκε ὡστόσο ἀπὸ ταπεινοφροσύνη νὰ γίνῃ Ἡγουμένη τῆς Μονῆς καὶ ἀνέθεσε τὴν εὐθύνη αὐτὴ στὴν Ἀγνή, τὴν οἰκειότερα της μαθήτρια καὶ παιδική της φίλη.

Μανθάνουσα ὅτι ὁ Κλοταῖρος εἶχε πάλιν τὴν πρόθεσιν νὰ τὴν πάρῃ πίσω μὲ τὴν εὐκαιρία ἐνὸς προσκυνήματος στὴν Τουρώνη, ἐζήτησε τὴν προστασία τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, Ἐπισκόπου Παρισίων († Μνήμη: 28ῆ Μαΐου), ὁ ὁποῖος συνώδευε τὸν Ἡγεμόνα.

Ὁ Ἐπίσκοπος ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Κλοταῖρου ἐνώπιον τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου καὶ ἐκεῖνος ἐνέδωσε. Ὁ Γερμανὸς ἐπῆγε ὁ ἴδιος νὰ φέρῃ τὴν εἶδησι στὸ Πουατιέ καὶ ἐχειροτόνησε τὴν Ἀγνή Ἡγουμένη.

* * *

Ἐλεύθερη στὸ ἐξῆς νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Χριστό, τὸν Ὅποιον ἀγαποῦσε, ἡ Ραδεγονδία ρίχθηκε ὀλοφύχως στὰ βήματά Του, δίχως τοὺς περισπασμοὺς τῶν βιοτικῶν πραγμάτων.

Ἐχουσα ὁμως μέλημα νὰ δώσῃ στὸ καθίδρυμά της ἓναν *Κανονισμό*, ὁ Ὅποιος θὰ ἐξασφάλιζε εἰς τὸ διηνεκὲς τὴν κοινοβιακὴ ζωὴ, ἐπέρασε μαζί με τὴν Ἄγνη πολλοὺς μῆνες στὴν Ἀρελάτη (Ἄρλ), στὴν Μονὴ τὴν ὁποῖαν ἱδρυσε ὁ Ἅγιος Καισάριος († Μνήμη: 27η Αὐγούστου) καὶ τῆς ὁποίας ὁ *Κανονισμὸς* ἀποτελοῦσε μίαν ὀρθὴ προσαρμογὴ στὸν Μοναχισμὸ τῆς πόλεως καὶ στὴν γυναικεῖα ἰδιοσυγκρασία, τῆς συσσωρευμένης μέσα σὲ δύο αἰῶνες ἐμπειρίας τῶν Μοναχικῶν Κέντρων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως.

Τὰ πρῶτα χρόνια οἱ σχέσεις τῆς Ἀδελφότητος αὐτῆς με τὸν Ἐπίσκοπο τοῦ Πουατιὲ ἐχαρακτηρίζοντο ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἀμοιβαῖο σεβασμὸ, ἐντάθηκαν ὁμως με τὸν Ἐπίσκοπο Μαρόβιο, ὁ ὁποῖος ἐβλεπε με καχυποψία τὴν πνευματικὴ ἐπιρροὴ τῆς Ἁγίας στὴν Ἐπισκοπὴ του.

Ἡ ἔνταση ἔφθασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ὅταν ἡ Ραδεγονδία ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ ὡς δῶρο ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Ἰουστῖνο Β' (565-578) ἓνα τμήμα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (568), ὁ Ἐπίσκοπος, ἐξωργισμένος ἀπὸ τὸ γεγονὸς, ὅτι ἀγνοήθηκε στὴν ὄλη ὑπόθεσι, ἀρνήθηκε νὰ παραλάβῃ τὸ τίμιο Λεῖψανο καὶ ἔγινε ἄφαντος.

Ἀποθεμιμένο προσωρινῶς στὴν Μονὴ τῆς Τουρώνης, τὸ Τίμιο Εὐλό ἐκανε τελικῶς τὴν ἐπίσημη εἰσοδὸ Του στὸ Πουατιὲ παρουσία ὄλου τοῦ λαοῦ καὶ τῶν Μοναζουσῶν, οἱ ὁποῖες ἔψαλλαν ὕμνους γραμμένους εἰδικῶς γιὰ τὴν περίστασι αὐτὴ («Vexilla regis prodeunt», «Pange lingua») ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φορτουνατο († Μνήμη: 14η Δεκεμβρίου), καὶ κατέθηκε στὴν Μονή, ἡ ὁποία ἔκτοτε ὠνομάσθηκε τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἀξιοπιούσα τὴν παρουσία τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν Τουρώνη γιὰ μίαν Σύνοδο, ἡ Ὅσια Ραδεγονδία ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχε γιὰ

Τὸ *Γραφεῖον*
τῆς Ὁσίας Ραδεγονδίας.

Τοιχογραφία ὑποδοχῆς ἱεροῦ
τμήματος Τιμίου Σταυροῦ
στὴν Μονή.

τὸ Μοναστήρι της προνόμια, τὰ ὅποια τὸ προστάτευαν πλέον ἀπὸ τὶς ἐπεμβάσεις τῶν πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, χωρὶς ὡστόσο νὰ ἀμφισβητοῦν τὴν κανονικὴ δικαιοδοσία τοῦ τοπικοῦ Ἐπισκόπου.

* * *

Ἄφοῦ εἴλκυσε ἐπάνω της «τὴν δόξα τῶν Ὁμολογητῶν καὶ τῶν Μαρτύρων», ἡ Ἁγία δὲν ἐδέχετο ἄλλο προνόμιο παρὰ νὰ εἶναι ἡ πρώτη νὰ ὑπηρετῇ τὶς ἄλλες ἀδελφές.

Ἐκαθάριζε τὰ ὑποδήματά τους καὶ τὰ ἄλειφε μὲ λάδι ὅταν ἐκεῖνες ἐκοιμῶντο, ἐσκούπιζε τοὺς διαδρόμους, ἔπλενε καὶ ἐμαντάριζε τὰ ἀσπρόρουχα, μετέφερε τὰ σκουπίδια, πρόσεχε τὴν φωτιά, διακονοῦσε τὶς ἀσθενεῖς καὶ ἐπέστρεφε στὸ κελλί της κατάκοπη γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀγρυπνία καὶ τὴν προσευχή.

Ἀπευθυνόμενη στὴν Ἀδελφότητα ἔλεγε: «Σᾶς διέλεξα γιὰ κόρες μου, ἐσεῖς τὸ φῶς μου, ἐσεῖς ἡ ζωὴ μου, ἐσεῖς ἡ ἀνάπαυσίς μου καὶ ἡ εὐτυχία μου, ἐσεῖς ἡ νέα σπορά μου. Συμπράξετε μαζί μου στὸν κόσμον τοῦτο γιὰ νὰ προετοιμάσουμε τὴν χαρὰ στὸν ἄλλο. Ἄς ὑπηρετήσουμε τὸν Θεὸ μὲ πλήρη πίστι καὶ ἀγάπη, ἄς τὸν ἀναζητήσουμε μετὰ φόβου στὴν ἀπλότητα τῆς καρδιάς μας, γιὰ νὰ δυνηθοῦμε νὰ τοῦ ποῦμε μὲ ἐμπιστοσύνη: “Κύριε, δὸς ἡμῖν ὅσα μᾶς ὑποσχέθηκες, γιὰτὶ ἐκτελέσαμε ὅ,τι μᾶς ἐπρόσταξες”».

Ἡ ἀγάπη της ἀγκάλιαζε ὄχι μόνον τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ ὄλου τοῦ Βασιλείου, καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ μὲ δάκρυα γιὰ τὴν συμφιλίωσι τῶν κληρονόμων τοῦ Κλοταίρου, «ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ σωτηρία τοῦ λαοῦ καὶ τῆς πατρίδος».

Ἐχουσα λάβει ἐν ἀφθονία τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μὲ τίμημα τὸ οἰκειοθελὲς μαρτύριό της, ἡ Ἁγία Βασίλισσα διέδιδε Αὐτὴν γύρω της μὲ πλῆθος θαυμάτων. **Ἐχάριζε** τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς, ἐξεδίωκε δαιμόνια καὶ ἀρκοῦσε νὰ δοθῇ σὲ ἀσθενεῖς

Προσκυνητᾶρι τῆς Ὁσίας Ραδεγονδίας.

Ναοὶ τῆς Ὁσίας Ραδεγονδίας σὲ διάφορα μέρη τῆς Γαλλίας.

φύλλα ἢ ἓνα κερὶ, τὰ ὁποῖα εἶχε εὐλογῆσει, γιὰ νὰ θεραπευθοῦν. Ἀξιώθηκε μὲ τὶς προσευχὲς τῆς ἀκόμη καὶ νὰ ἐπανεέλθῃ στὴν ζωὴ μίᾳ Μοναχῇ, ἡ ὁποῖα εἶχε πεθάνει, ὥστε τὴν συνέκριναν μὲ τὸν Ἅγιο Μαρτῖνο, τὸν μεγάλο θαυματουργό.

* * *

Τὰ ἱερὰ Λείψανα
τῆς Ὁσίας Ραδεγονδίας.

Ἔτσι ζοῦσα ἡ Ραδεγονδία, ἐτιμᾶτο ὡς Ἅγία ἀπὸ ὅλη τὴν φραγκικὴ Χριστιανοσύνη. **Ὅταν** δὲ ἔφθασε σὲ ἡλικία ἐξῆντα ἐτῶν, ἀξιώθηκε ἀπὸ τὸν Χριστό μας ἐνὸς ὁράματος, τὸ ὁποῖο τῆς ὑποδείκνυε τὴν θέσι, τὴν προετοιμασμένη γι' αὐτὴν στὸν Οὐρανό.

Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ, λίγες ἡμέρες ἀργότερα, τὴν 13ῃ Αὐγούστου 587.

Λόγω τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἐπισκόπου Μαροβίου, χοροστάτησε στὴν ἐξόδιον Ἀκολουθία ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, Ἐπίσκοπος Τουρῶνης († Μνήμη: 17ῃ Νοεμβρίου, 539-594). **Τὸ** πρόσωπο τῆς Ἁγίας, τὸ ὁποῖο ἀκτινοβολοῦσε εἰρήνη, ἔκανε νὰ ὠχριά ἐνώπιόν του ἡ εὐμορφία τῶν κρίνων καὶ τῶν ρόδων. **Καὶ** ὅταν ἡ πομπὴ κατευθύνθηκε στὸ Κοιμητήριο, οἱ ψαλμωδίες τοῦ Κλήρου ἐκαλύφθησαν ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς διακοσίων Μοναζουσῶν, οἱ ὁποῖες ἐθρηνοῦσαν τὴν ὀρφανία τους.

Ἡ τιμὴ τῆς Ἁγίας Βασιλίσσης, μιᾶς ἐκ τῶν πλέον φωτεινῶν Μορφῶν τῆς Γαλλικῆς Ἁγιοσύνης, διεδόθη εὐρέως στὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη.

Στὴν Γαλλία δεκάδες χωριά, ἐκκλησίες καὶ ἀγιάσματα φέρουν τὸ ὄνομα αὐτῆς.

+

*Τῶ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῶ,
τῶ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἅγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!*